

stemmelse afløstes af Loven af 2. Juli 1870, hvorefter der til Brændevinshandel paa Landet udkrævedes Næringsadkomst (Næringsbevis).

Ved Beværterloven af 1912 bestemtes det, at Næringsadkomst paa Brændevinshandel skulde udfærdiges for 8 Aar ad Gangen. Bestemmelserne om denne 8-Aarsperiode, der ogsaa findes i Beværterloven af 1924, antages tillige at gælde den til Detailhandelsvirksomheder knyttede akcessoriske Ret til Forhandling af Vin og skattepligtigt Øl. Endvidere fastsattes det i Beværterloven af 1912, at Amtsraadet kunde træffe Beslutning om, at der ikke maatte udfærdiges Næringsadkomst til Handel med stærke Drikke paa Landet, medmindre Amtsraadet, efter at Sogneraadet paa det paagældende Sted var hørt, gav sit Samtykke hertil. Ved Beværterloven af 1924 ændredes denne Regel, saaledes at Sogneraadets Samtykke nu altid er fornødent til Erhvervelse af Adkomst til Handel med stærke Drikke.

Med Hensyn til Brugsforeninger, der fordeler stærke Drikke til Medlemmerne, blev der ved Loven af 2. Juli 1870 givet den særlige endnu gældende Regel, at disse altid skal løse en speciel Næringsadkomst hertil, uanset om Brugsforeningen som en ren Andelsforening iøvrigt er fritaget for at løse Næringsbrev. Brugsforeninger paa Landet skal derhos opnaa Sogneraadets Samtykke til Fordeling af stærke Drikke.

Som det vil ses, betegner alle de siden Næringsloven af 1857 vedtagne Love vedrørende Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke Skridt i Retning af en af samfundsmæssige Hensyn bestemt Regulering af de særlige Næringer, hvorom der her er Tale. Ved denne Regulering adskiller Beværterloven sig i nogen Grad fra den øvrige Næringslovgivning. Forskellen imellem den almindelige Næringslov og Beværterloven giver sig særlig tydeligt Udtryk gennem de to Loves Bestemmelser angaaende Adgangen til at drive Næring.

Ifølge Næringsloven tilkommer der enhver Person, der opfylder de i Loven herfor nærmere opstillede Betingelser, Ret til at vinde Næringsbrev, medens Hovedreglen ifølge Beværterloven som foran nævnt er den, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Næringsadkomsten skal udfærdiges, afhænger af den bevilgende Myndigheds Skøn, saaledes at der altsaa ikke i Loven er tilsikret Borgerne en Ret til at opnaa disse Adkomster. Yderligere understreges Beværterlovens særlige Karakter derigennem, at der er tillagt Befolkningen enten direkte gennem Kommuneafstemninger eller indirekte gennem Kommunalbestyrelse og Bevillingsnævn en meget vidtgaende Indflydelse paa Lovens Administration.

Den faktiske Forskel mellem de to Love er dog næppe saa stor, som man maaske paa Forhaand kunde formode. Næringsloven indeholder saaledes en Række Bestemmelser, ved hvilke der paa vigtige Punkter gribes afgørende ind med Hensyn til, i hvilket Omfang og under hvilke Former de af Loven omfattede Næringer kan udøves. Omvendt danner Beværterlovens Bestemmelser for en stor Del kun en Ramme, indenfor hvilken Beværteren og Gæstgiveren har en vidtgaende Frihed til at drive sit Erhverv.

Beværterlovens Formaal kan kort siges at være at give saadanne Regler for Udøvelsen af Beværter- og Gæstgivernæring og for Handel med stærke Drikke, at man herigennem paa een Gang tager Hensyn til de Næringsdrivendes legitime Erhvervsinteresser og til Borgernes Krav paa at faa deres Fornødenheder tilfredsstillet, saaledes at begge disse Hensyn er underordnet Samfundets Interesse i at undgaa uheldige Forhold, der strider imod den til enhver Tid herskende Opfattelse af, hvad der bedst tjener det almene Vel. Denne Samfundsinteresse gør sig — i større eller mindre Grad — gældende med Hensyn til al Beværter- og Gæstgivervirksomhed, men bliver naturligvis i ganske særlig Grad fremherskende, naar Talen er om Virksomheder, hvortil der er knyttet Adgang til Salg og Udskænkning af stærke Drikke. Som allerede fremhævet i den af den 2den Ædruelighedskommission i 1918 afgivne Betænkning, maa det ikke mindst med Henblik